

Työryhmä

Näyttelijät Jaakko Kiljunen ja Ulla Raitio

Sirkustaiteilija Henna Kaikula

Jazzlaulaja ja säveltäjä Mia Simanainen

Klassinen laulaja ja esiintyjä Niina Tamminiemi

Äänisuunnittelija ja säveltäjä Joonas Outakoski

Valosuunnittelija Juho Rahijärvi

Visuaalinen suunnittelija Alisha Davidow

Ohjaaja ja dramaturgi Miira Sippola

Valokuvaaja Heli Sorjonen

Graafinen suunnittelija Jani Pulkka

Tiedottavat tuottajat Isabel González ja Reetta Kauranen

Rakennusapulainen Anna Ketola

Ompelija Sarita Vepsäläinen

Tuotanto Myllyteatteri

Kiitämme lämpimästi tuesta

Taiteen edistämiskeskus

Helsingin kulttuurikeskus

Myllyteatteri on vuonna 2003 Helsingissä perustettu ammattiteatteri-ryhmä, joka tunnetaan moniaineeksisesta esityskielestään ja persoonallisista tuotannoistaan.

Myllyteatterin esityksiä ja näyttämökieltä määrittää voimakas visuaalisuus, energisyys ja esitysten rakentuminen alitajunnan runollisella logiikalla. Esitykset ovat usein tekemisissä muiden taidelajien kanssa ja ne käsittelevät metafysisiä aiheita.

Myllyteatteri on tuottanut 16 esitystuotantoa Suomessa ja ulkomailla.

Niiden ympärille on usein järjestetty suurempia kokoavia kehyksiä. *Esitys runoksi* -sarjaa ennen laajimpia näistä ovat olleet *Tragediakilpailut* ja *Divina Commedia* -kansainvälinen teatterihanke. Viime vuonna Myllyteatterin tuotanto Tapaus Gaala vieraili Krakovassa saavuttaen siellä suosiota.

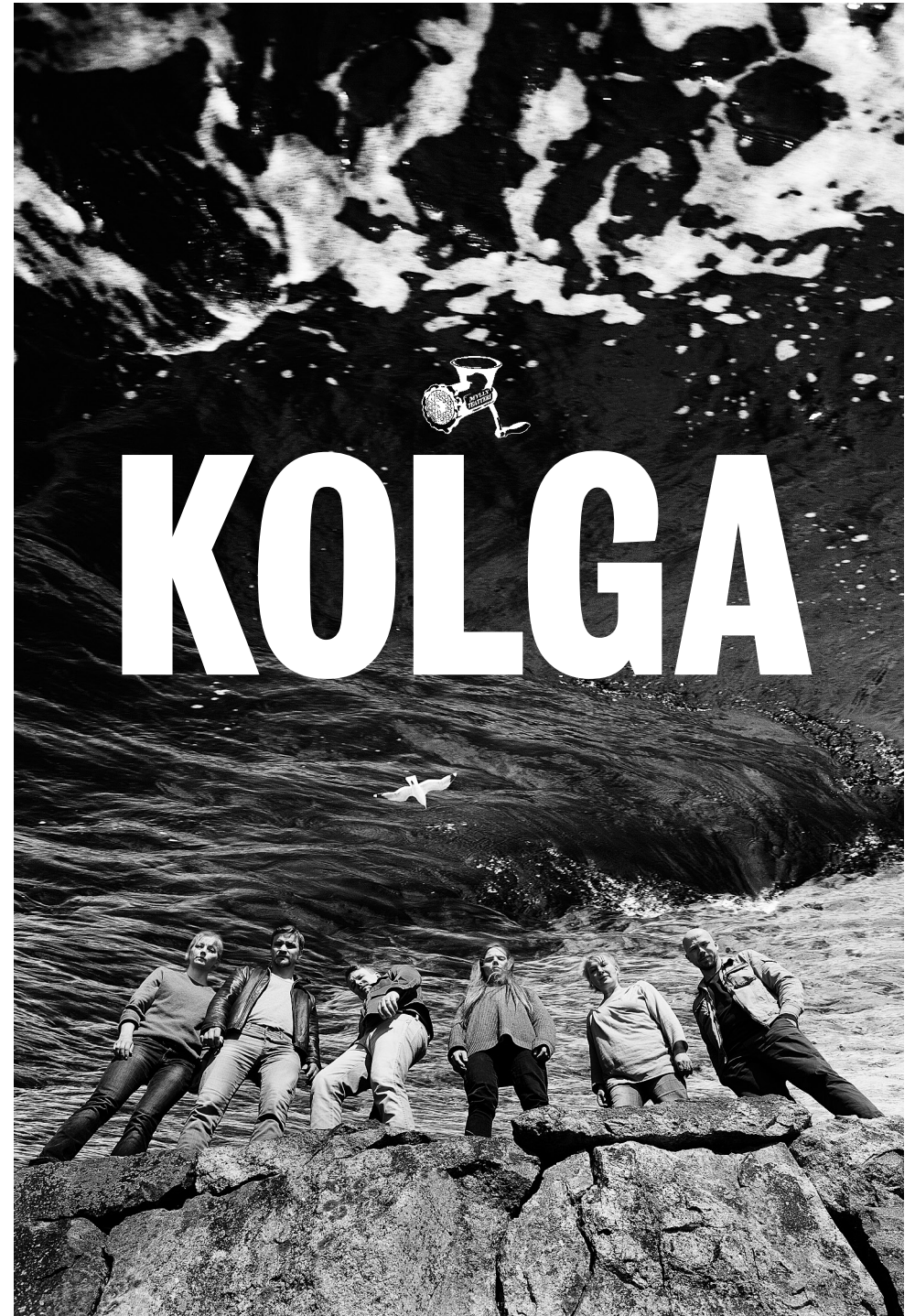
Myllyteatterin taiteellisen linjan ja ohjelmiston suunnittelee ohjaajakäsikirjoittaja Miira Sippola. Myllyteatteriin kuuluu joukko itsenäisiä näyttämötaiteen, musiikin ja kuvataiteen ammattilaisia.

Vedessä syntynyt ei unohda lокkien kirkunaa.

Syvyys vyöryy lävitsesi, äänetön valta. Sormesi repivät kalenterinlehtiä, yksitellen. Hirnahtaa vesi...

... haaksirikosta pintaan nousee paperi.

-Tommi Parkko

Tervetuloa Kolgaan

Keväällä 1998 kiersimme ympäri Suomea Runobussilla, johon oli ahtautunut kerralla noin 20 suomalaista runoilijaa. Matkasimme satoja kilometrejä paikkakunnalta toiselle. Runoja luettiin kapakoissa, kouluissa, konserttisaleissa ja nuorisotaloilla. Tommi Parkko, joka oli myös kiertueen järjestäjä, lopetti oman esityksensä runoon *Kolga*, joka myös päättää hänen esikoiskokoelmansa (*Lyhyt muisti, meri*, Tammi 1997). Kymmeniä kertoja kuulin Tommin lausuvan: "Enkeli. Häntä ei kosketa tuuli."

Säe jäi soimaan tajuntaani kuin melodia, joka kerran mieleen syöpyessään ei katoa vaan varastoituu tiedostamattomaan. Vuosien jälkeen ja myötä, odottamattomissa tilanteissa - usein kun olen jotenkin ahtaalla - tuo säe on yhtäkkiä noussut mieleni kätköistä. "Enkeli. Häntä ei kosketa tuuli." Kuin siiven kosketus. Tuutulaulu. Sanat ovat lohduttaneet minua, antaneet toivoa, rauhoittaneet.

Työskentely näyttämön ja sanojen kanssa haastaa liittymään kanssaihmiisiin ja tarttumaan pinnan alla oleviin aiheisiin, sekä pohtimaan laajempaa skenariota ja traditiota kuin Suomen nykyisyys. Kysymysten keskellä Kolgan melodia, aloitussäe, kaikuu korvissani. "Enkeli. Häntä ei kosketa tuuli."

On enemmän kuin nykyaika. On paljon enemmän kuin totuudet, joita nyt toiuksina toivotetaan ja joiden mukaan

yhteiskuntaa järjestetään. On jotakin yli tämän. Tämän näyn soisi olevan silmissämme, kun tutkimme, mitä olemme ihmisinä, ja kun toimintamme kautta luomme vastauksia siihen kysymykseen, mikä meidän tehtävämme on tässä ajassa ja tällä. Ja me tarvitsemme lohtua luodaksemme sitä edelleen.

Kolga on kallioinen niemi Itämeren rannalla siinä, missä Riianlahti laskee mereen. Se on historiasta tiheä kolkka, joka Neuvostoliiton aikaan joutui saarroksiin. Kalastajat ajettiin ahtaalle eivätkä he voineet enää harjoittaa työtään. Veneet jäivät lahdelle ja upposivat. Väen ikääntymisen myötä liivin kieli, jota tuossa kolkassa puhuttiin, kuoli.

Kolga-runon säkeissä soi Kolgan niemen historia. Niissä soi myös jokaisen sellaisen historia ja elämä, joka toivoo huojuusta; etsiytyy viimeiselle kalliolle ja meren rantaan.

Kysymys teatteritaiteen mahdollisuudesta olla abstraktia taidetta niin kuin kuvataide, nykyruno tai musiikki, on ajanut minua aina. Myllyteatterin näyttämökieli on kehittynyt toiminnan ja produktioiden myötä, ja runon asettaminen näyttämötyön lähtökohdaksi on odottanut oikeaa hetkeä. Monitaiteellisen työryhmämme on täytynyt löytää yhteiselle rannalle.

Olemme pilkkoneet Tommi Parkon *Kolga*-runon säkeet rytmiksi ja tunneilmiksi, ja runon säkeistöt näyt-

tämöllisiksi kohtauksiksi. Olemme piirrelleet kaavioita siitä, kuinka sanat piirtyvät paperille ja näyttelijän jäljet näyttämölle; Kolgan kalliolle. Kuten aina tekstikään-
nöksessä, olemme myös luoneet omaa tulkintaa.

1. säkeistö piirtää Kolgan laajan maiseman: Taivas ja hauta, maa ja meri. Niiden väliin elämämme piirtyy, surrealistisin kuvin.
2. säkeistö on odotuksesta ja kaipauksesta tiheä ja kireä.
3. säkeistö tuo meidät, sinut ja minut, tähän hetkeen ja Kolgaan, rannalle horisontin eteen. ■

1. *Enkeli. Häntä ei kosketa tuuli, lumi, männyn neulasen hidas putoaminen. Ja nainen on hänestä kaukana, kuin kalenteri jota ei revitty.*

Laivat purjehtivat toistensa läpi:

kartta jossa kaikki, kaikki on tapahtunut; keisarin terrakotta-armeija.

2. *On oksa: pingotettu sirkka. On liike jossa kaikki tapahtuu.*

Tihkusade, repeyksenkireä. On syyskuu vuonna

Tule jo tasapainoon virinnyt Vaskiratsastaja. Tule jo!

3. *Veteen syntynyt, rasvaton, karvaton. Munankuoret rannalla, veneiden hautausmaa.*

Olen sen hetken yksin.

Merimies joka ei hukkunut: tämä on maailman

loppu